

Katedra sociální práce

FF UK Praha

Posudek na diplomovou práci

Michaely Hájkové

Resocializace pachatelů, kteří týrali děti

Cílem práce bylo popsat způsoby, jimiž je možné přispět k resocializaci pachatelů, kteří týrali děti. Obsah práce je fakticky zaměřen na programy pro pachatele násilné trestné činnosti – pouze malá část těchto programů je specificky určena pachatelům, kteří se dopouštěli násilí na dětech. Tento překryv představuje problém. Pachatel násilí na dětech má jiný profil než pachatel, který se např. dopustil loupežného přepadení nebo násilí na své partnerce v reakci na její oznámení, že ho opustí. Toto rozlišení není s dostatečnou jasností provedeno v úvodních kapitolách práce. Typologie pachatelů je podána jen podle jednoho staršího českého zdroje (Suchý, 1985), a v ní jde o pachatele jakýchkoliv trestných činů. V práci zřetelně chybí odkazy k novým zahraničním studiím, které se zabývají násilím na dětech. Také druhá kapitola, která pojednává o způsobech týrání dětí, se převážně opírá o starší práce Dunovského, i zde chybí odkazy k novým studiím zahraničním.

Třetí kapitola podává přehled zahraničních programů zaměřených na pachatele násilných trestných činů. Jeden z nich je určen otcům, kteří nevhodně zacházeli s dětmi. Přehled se opírá o nové zdroje. Srovnání programů věnovala autorka jen několik řádků. Logika zařazení programů do přehledu není v práci objasněna. (Programů tohoto typu existují desítky, programy s nejdelší tradicí jsou uplatňovány ve skandinávských zemích.)

Poté autorka přiblíží principy restorativní justice a programy zacházení s vězni v kontextu trestní justice v ČR. I v českém prostředí autorka našla pokusy o aplikaci programů zaměřených na zvládání násilí u odsouzených, a to jak během výkonu trestu odnětí svobody, tak po něm.

V páté kapitole jsou stručně popsány dvě organizace, které se zabývají v zahraničí (Velká Británie a Norsko) problematikou násilí v blízkých vztazích, a to jak z hlediska oběti, tak z hlediska pachatele.

Pro svoje kvalitativní šetření mezi poskytovateli českých programů pro násilné osoby si autorka stanovila 4 výzkumné otázky, viz. str. 45. Rozhovor s šesti poskytovateli pak vedla podle otázek odvozených z otázek výzkumných. Odpovědi pak byly kódovány s cílem tematického rozkrytí přepsaného textu podle Miovského.

Výsledky autorka prezentuje formou výňatků z rozhovorů, které jsou uspořádány dle témat.

V závěru práce jsou shrnuty shody a rozdíly mezi českými organizacemi zaměřenými na práci s násilím. Tento souhrn nepostrádá určitou zajímavost a může sloužit jako zpětná vazba jak pro profesionály, tak pro plánování sociálních služeb.

Citace jsou ve většině správné. Zahraniční prameny jsou jen z internetu. V práci jsou na řadě míst kostrbaté, až nesrozumitelné formulace.

Návrh hodnocení: velmi dobře - dobře

27.5.2017

Doc. O. Matoušek